

... a o umení byť trpezlivý, počúvať, nesúdiť a vždy viesť nakoniec ku Kristovi.

BOŽIE SLOVO:

(Sk 18, 24-27)

Čítanie Skutkov apoštolov: *Do Efezu prišiel istý Žid menom Apollo, rodom Alexandrijčan, muž výrečný a zbehlý v Písmach. ²⁵ Bol poučený o Pánovej ceste a so zápalom ducha hovoril a správne učil o Ježišovi, hoci poznal iba Jánov krst. ²⁶ Začal teda smelo vystupovať v synagóge. Keď ho počuli Priscilla a Akvila, vzali ho k sebe a dôkladnejšie mu vysvetlili Božiu cestu. ²⁷ A keď chcel odísť do Achájska, bratia ho povzbudzovali a napísali učeníkom, aby ho prijali. Keď ta prišiel, veľmi pomohol tým, čo z milosti uverili. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy č.: 375, 716, 468, 447)

Nevyučujeme teóriu. Neohlasujeme náuku. To, čo prinášame, je Život. Tak, ako o tom hovorí Ján, plný radosti a úžasu: „Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli, na čo sme hľadeli a čoho sa naše ruky dotýkali, to zvestujeme: Slovo života. ² - Lebo zjavil sa život a my sme videli, dosvedčujeme a zvestujeme vám večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám. ³ Čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami. Veď my máme spoločenstvo s Otcem a s jeho Synom Ježišom Kristom“ (1 Jn 1, 1-3). To je viac, než slovo, než informácia, než nejaká náuka.

Aj preto Ježiš nenapísal žiadnu knihu – ako by mohol uzatvoriť, uväzniť Život do nejakej knihy, do litery, ktorá zabíja, lebo len Duch oživuje (porov. 2Kor 3, 6)? Preto ani nepoveril Apoštolov, aby rozdávali knižky, bár aj by to hneď bola Biblia (ktorá v tom čase ešte ani neexistovala, len SZ), ale poslať ich *kázat* Evanjelium. Osobne. Slovami. Ak sa pozorne pozrieme do Písma, zistíme, že odovzdávanie Evanjelia vyžaduje dať dohromady tri „ingrediencie“:

1. ČLOVEK – ktorý uveril v Krista, žije s Kristom, zažil na vlastnej koži Jeho Moc a môže o tom teda vydávať skutočné a osobné svedectvo.

2. SLOVO EVANJELIA – tá informácia o veciach, ktoré nás tak zmenili a s ktorými sa teraz delíme s ostatnými ľuďmi: Uzdravenie. Vykúpenie. Oslobodenie. Nový Život. Pokoj. Radosť. Plnosť. Spása.

3. DUCH SVÄTÝ – ktorý svojim pôsobením koná cez naše slová. Náš hlas sa dotýka uší a možno myslí tých, ktorí počúvajú, Duch sa však zatiaľ dotýka srdca tých, u ktorých sám chce. Plus, ako kedysi, aj dnes prichádza, aby potvrdzoval naše ohlasovanie svojou mocou, znameniami, uzdraveniami, zázrakmi.

A NAKONIEC sa to zase uzatvára v nás, pretože ak sme kresťanmi, potom sme sa vydali na cestu, ktorej cieľom je, aby v nás bol nakoniec úplne a dokonale stvárnený Kristus. Čím viac takto žijeme, tým viac v samých sebe zrkadlíme Krista. Ľudia tak teda môžu na nás vidieť a zakúsiť premenu, ktorú v nás už doteraz Kristus uskutočnil – a zároveň cez nás, ako v zrkadle, zazrieť niečo z Krista samotného, dokážeme iným „sprostredkovať vôňu Ježišovej blízkej prítomnosti“ (EG 169).

Toto, prosím pekne, nedokáže žiadna kniha, žiadne televízia, žiaden program, nič podobné. Toto je možné naozaj len *od človeka k človeku*.

A potom – apoštolát nekončí tým, že dotyčný sa rozhodne uveriť. Je to *sprevádzanie* smerom k obráteniu (na ktorý sa dotyčný pripravuje katechumenátom) a potom ďalej, ku skutočnej zrelosti kresťanstva v spoločenstve. A toto sa opäť nedeje tak, že dotyčnému dáme do ruky nejakú knihu a pošleme ho s pánombohom, nech si ju doma po večeroch číta a nech sa modlí a občas nech príde na nejakú konzultáciu či poučenie – hoci, Boh nám je svedkom, že až pričasto naozaj niečo takéto absurdné v tých nie moc živých farnostiach robíme, lebo doslova nemáme na výber. Ale normálne sa toto deje v spoločenstve živých a skutočných ľudí, vo vzájomnej sieti skutočných a osobných vzťahov, *od človeka k človeku*.

Na toto poukazuje pápež, keď hovorí: „Cirkev potrebuje pohľad blízkosti, aby mohla kontemplotovať, prežiť dojatie a zastaviť sa pri druhom vždy, keď je to potrebné. Týmto spôsobom vysvätení služobníci, ako aj ostatní pracovníci na poli pastoračie dokážu sprostredkovať vôňu Ježišovej blízkej prítomnosti a jeho osobný pohľad. Cirkev musí uviesť svojich členov – kňazov, rehoľníkov aj laikov – do tohto „umenia sprevádzať“, aby sa všetci naučili zobúvať si sandále pred svätou zemou druhého človeka (porov. Ex 3, 5)“ (EG 169). A upozorňuje nás, aby sme ráтали s „cenou“ takéhoto prístupu, v konečnom dôsledku jediného možného: „Na dosiahnutie bodu zrelosti, teda na to, aby osoby boli schopné uskutočňovať naozaj slobodné a zodpovedné rozhodnutia, je nevyhnutné venovať čas a mať obrovskú trpezlivosť. Ako hovorieval blahoslavený Pietro Fabro: „Čas je Božím poslom.““ (EG 171). Toto je to, čo nám často nie je moc vonia. Väčšinou chceme výsledky, rýchlo a podľa možnosti bez veľkej námahy. Možno aj preto máme radi neosobné akcie, všelijaké „evanjelizačné kampane“ a semináre a prednášky a podobné veci. Máme pri nich pocit, že robíme „niečo veľké“ a „ako úžasne sa to podarilo“ (len, žiaľ, sa nikto pri nich neobrátil, ale čo už, my za to nemôžeme, dnes sú ľudia takí, čo už...). Neveľmi sa nám chce ísť do vzťahu a od osoby osobe priniesť Krista!

NA ZAMYSLENIE:

Pápež pripomína tri dôležité veci, bez ktorých toto ohlasovanie od osoby k osobe k osobe, kde to ohlasovaním a dokonca ani uverením a obrátením nekončí, ale aj ďalej pokračuje vzťah, v ktorom „učeníci misionári sprevádzajú učeníkov misionárov“ (EG 173), nie je možné:

1) POČÚVAŤ: „Potrebujeme sa cvičiť v umení počúvať, ktorého obsahom je viac než len schopnosť počuť. Prvá vec v komunikácii s druhým je práve schopnosť srdca umožňujúca blízkosť, bez ktorej niet skutočného duchovného stretnutia“ (EG 171). Keď ohlasujeme Krista, často sme náchylní hneď hovoriť, dokonca napomínať, radiť, kritizovať. A nefunguje to – pretože najprv musíme vytvoriť s druhým vzťah a začiatkom vzťahu je počúvať. „Najprv vypočuť, potom byť vypočutý“, hovorí Stephen Covey vo svojom bestsellere.

2) NESÚDIŤ: „Situácia každého človeka pred Bohom a jeho životom milosti je tajomstvom, ktoré nik zvonku nemôže plne pochopiť. Evanjelium nám preto radí, aby sme naprávali a napomáhali rast človeka aj poukázaním na objektívnu zlobu jeho skutkov, avšak bez toho, aby sme súdili jeho zodpovednosť a mieru zavinenia. Osobná skúsenosť sprevádzania a uzdravenia, ako aj skúsenosť otvorenosti pre tých, ktorí nás sprevádzajú, učí nás byť trpezlivými a mať súcit s druhými, aby sme našli správnu cestu, ako v nich znovu vzbudiť dôveru, otvorenosť a snahu o rast“ (EG 172). Milovať hriešnika, súcitiť s ním – a práve preto neháviť hriech, ktorí ho zabíja a hľadať spôsob, ako mu pomáhať oslobodiť sa od neho v sile Kristovej milosti.

3) VIESTĤ KU KRISTOVI: „Aj keď to môže znieť ako samozrejmé, duchovné sprevádzanie musí vždy privádzať k Bohu, v ktorom dosahujeme skutočnú slobodu. Sprevádzanie by bolo neplodné, keby sa stalo len akýmsi druhom terapie, ktorá by podporovala toto uzatvorenie osôb do seba samých, keby prestalo byť putovaním s Kristom smerom k Otcovi“ (EG 170). Nestačí vypočuť, potešiť, byť oporou, priateľom. K čomu, keby sme ich nakoniec nechali napospas svetu? Preto nemáme nikdy zabudnúť, že všetko smeruje k tomu, aby sme im sprostredkovali stretnutie s Kristom a pomohli im prijať Ho.

OTÁZKY:

< Máme osobné vzťahy? Sprevádzame sa takto, jeden druhého na ceste? Ako sme na tom v týchto troch bodoch? Čo urobíme? >